ΙΡΙΣ

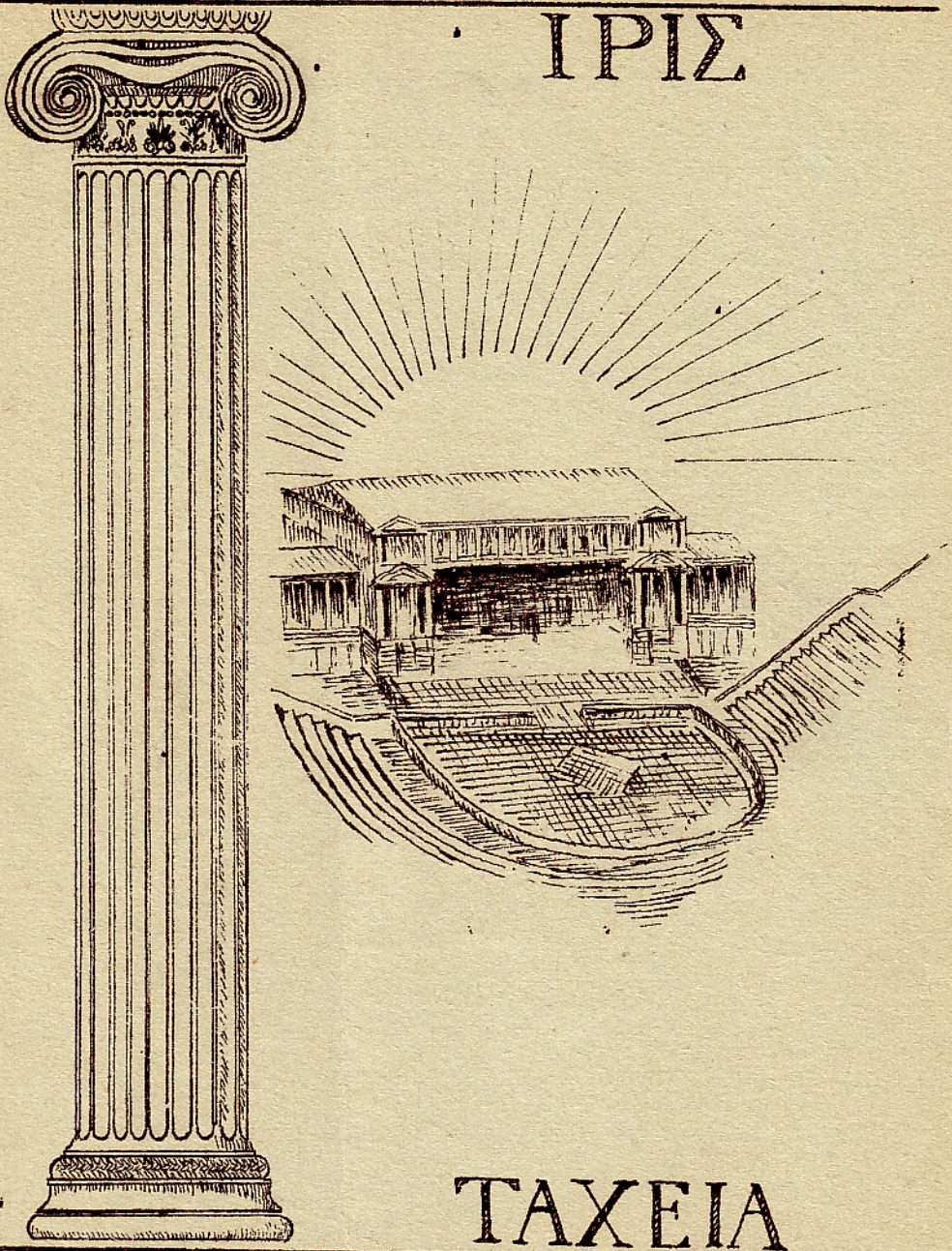

MINK

ΤΑΧΕΙΑ

10% KORTING
op al onze teken- en schildermaterialen voor leerlingen van het STEDELIJKE GYMNASIUM
A.C.v. Baarlen
Spijkerlaan 14, Arnhem
Tel. 25910

Wij bieden U keus uit ruim duizend
PERSISCHE TAPIJTEN en KLEEDJES
Het Oostersch Tapijthuis
Jansbinnensingel 7d Arnhem Tel. 21026

BLOEMENMAGAZIJN „Violet"
Jansbinnensingel 10a Arnhem Tel. 21368
Lid van de bloemenexpresse Fleurop en Interflora

Md
MIDDENSTANDSDRUKKERIJ
Oranjestraat 17 - 19
VELP Tel. 08302 - 2374
Voor het betere
FAMILIEDRUKWERK

Flipse
Koningstraat 10
ARNHEM
Tel. 23830
MAATSCHOENMAKER
Speciaalverkoop van Engelse herenschoenen o.a.
"K" Shoes

Hijman-Stenfert Kroese & v.d. Zande
A l l e b o e k e n
Grote Oord 15 (Jansstraat) Arnhem Tel. 24938

DANS- en MUZIEKINSTITUUT Wensink
Parkstraat 47, Arnhem
Tel. 26608
Club- en Privélessen
Moderne dansen - Ballet-
Muziek

SLAGERIJ Hoogkamp
Jacob Marislaan 42
Hoek Breitnerstraat
Tel. 22802-23880
Het meest moderne bedrijf van ARNHEM
SERVICE - KWALITEIT - LAGE PRIJZEN

11e Jaargang | IRIS TAXEIA | september 1956

SCHOOLBLAD VAN HET STEDELIJK GYMNASIUM ARNHEM

Uitgegeven door de Arnhemse Gymnasiasten Bond

Redactie:
Hanny Hogeweg
Connie Rueb
Liesbeth van Adelsbergen
Friedje v.d. Broek Humphrey

Redactie- en Administratie-adres:
Statenlaan 8, Arnhem
Vaste medewerkster:
Wanda Hartland

REDACTIEKRABBELS

Ziezo, daar gaat-ie dan voor de eerste keer in het nieuwe schooljaar. Om te beginnen heten we mejuffrouw BAARBÉ van harte welkom op onze school; we hopen, dat het haar bij ons goed zal bevallen. Ook onze nieuwe medezwoegers roepen we luidkeels "WELKOM" toe.

Na onze vakantie zijn we lui, langzaam en leeg; dit laatste is de "IRIS" ook weer, maar dat schijnt nu eenmaal 's Schoolblads lot te zijn. Misschien lukt het de volgende redaktie (met hulp van de h e l e school) hem weer wat "op te dikken".

Kopie is zijn ('s schoolblads) voornaamste voedsel, alleen is het erg moeilijk te krijgen. Tenslotte zijn de redaktie-leden geen kopie-automaten! Er wordt van de lezers ook wat verwacht!

Deze keer moet de "IRIS" zijn honger stillen met kopie, overgenomen uit verschillende andere bladen. Schande over U, o Gymnasiasten!

Redaktie.

EEN MERKWAARDIG SCHOUWSPEL: HET WIJNFEEST TE VEVEY van 1955

Tijdens een toevallig verblijf te Vevey in juli 1955 aan het meer van Genève konden wij kennis nemen van de enorme voorbereidingen, welke men daar reeds sedert geruime tijd trof voor het zogenaamde Fête des Vignerons - wat wij doodgewoon wijnfeest zouden noemen - en dat van 1 tot 14 augustus gevierd werd.

Het is een feest met een oeroude traditie, want men moet to
de twaalfde eeuw teruggaan om zijn oorsprong te vinden in de
aaneensluiting van allen, die aan de oever van het meer van
Genève tegen de bergen zich bezig hielden met de wijnbouw. Zo
ontstond een vereniging, welke zich de bevordering van deze
wijnbouw ten doel stelde en daartoe onder meer geregeld hen, di
zich daarin onderscheidden, huldigde. En uit die telkens terug
kerende huldigingen, die aanvankelijk om de drie jaren plaats
vonden, is tenslotte het Wijnfeest ontstaan. Het begin was een-
voudig van opzet: een optocht door de stad en daarna een banke
Maar van lieverlede nam het feest steeds grotere vormen aan, z
dat het in de zeventiende eeuw reeds tot een groots schouwspel
was uitgegroeid. Sedert het einde van de achttiende eeuw had
het Fête des Vignerons zulk een omvang aangenomen, dat men zic
met het oog op de hoge eisen, welke aan de voorbereiding er va
werden gesteld, gedwongen zag het eens in de zes jaren te hou-
den. En ook die tijd bleek tenslotte nog veel te kort te zijn,
met het gevolg, dat het sedert 1819 zo om en nabij eens in de
jaren wordt gehouden. Het laatste Wijnfeest te Vevey vond in
1927 plaats, dus acht en twintig jaar geleden.

Ofschoon het feest door de eeuwen heen zijn oorspronkelijke
betekenis heeft behouden, is het van lieverlede toch ook uit-
gegroeid tot een grote demonstratie van grote betekenis, niet
alleen van de wijnbouw, maar van heel de landarbeid, voor de b
volking. Natuurlijk blijft daarin de traditie van de huldiging
van de beste wijnbouwer gehandhaafd, maar het zwaartepunt van
het feest ligt niet meer in de optocht - ofschoon deze toch o
is behouden - doch in de opvoering van een groots schouwspel,
dat werd gehouden in een speciaal daarvoor op het marktplein
van Vevey gebouwd stadion, dat plaats bood aan niet minder da
15.000 toeschouwers.

Natuurlijk moest men bij de opzet van dit schouwspel, ook al
hield men vast aan de traditie, rekening houden met de in de
loop der tijden sterk veranderde smaak van het publiek, de
voortschrijding der techniek en de vernieuwing welke zich ook
in de kunst heeft voltrokken. Dat alles werd de toeschouwer
wel duidelijk als hij of zij een van de elf voorstellingen, welk
van 1 tot 14 augustus gehouden zijn, heeft bijgewoond.

Het feest, dat dus bedoeld is als een lofzang op de landar
beid en meer speciaal dan gedurende de vier jaargetijden, be-
stond uit een proloog, vier delen en een sluitstuk. De prolo
begon met een feestelijke opmars van de eregarde, welke werd
voorafgegaan door herauten, een compagnie van honderd Zwitse

s en de vlaggendragers van de Republiek en de Kantons. De eregarde stelde zich in het midden van de ronde arena op en vormde als het ware een kring waarbinnen de beste wijnbouwers op traditionele wijze werden gekroond.

En daarop volgden dan met zang en dans de vier taferelen die betrekking hebben op de vier jaargetijden. Het begint met de winter als de wijnbouwers de grondslag leggen voor de volgende oogst, gevolgd door het voorjaar waarbij Pales, de godin van de kudden en herten haar intocht houdt, omringd door dansende en zingende meisjes in fleurige gele, rose en lila jurkjes om de ontluikende bloemen te symboliseren; maar de wijnbouw wordt bedreigd door nachtvorsten en een ballet brengt de strijd in beeld welke daaruit voortvloeit. En als het gevaar voorbij is, volgt dan de dans om de meiboom. In dezelfde geest worden daarna de Zomer en de Herfst uitgebeeld, waarbij als hoogtepunt dan Bachus, de God van de wijn, de arena binnenkomt en de stemming zich uit in een uitgelaten Farandolle, waaraan alle zangeressen en zangers en dansers deelnemen. Dit is een schouwspel dat niet te beschrijven is, hoe graag ik ook wil dat iedereen het voor zich ziet. Plotseling wordt de Farandolle onderbroken, de eregroepen nemen hun plaatsen weer in en na een run door het publiek over de tribunes verlaten zij de arena onder de tonen van de slothymne en het luiden der klokken en het gedreun der saluutschoten.

Zietdaar in het kort wat deze merkwaardige voorstelling inhield. Men begrijpe goed, het was geen opera, noch een oratorium, maar een merkwaardig schouwspel, waarin de fraaie costuums, de muziek, zang en dans een geheel aparte plaats innamen. Dat wordt trouwens ook wel duidelijk als men weet dat tal van kunstenaars van naam er hun medewerking aan verleenden, als de musicus Carlo Hemmerling, de Parijse Operadirecteur Maurice Lehmann en wat de choreografie betreft de bekende vroegere danseres van het Russische ballet Serge de Diaguileff en Serge Lifars, die voor de moeilijkste dansen beschikten over twee dansers en danseressen uit Parijs, twaalf dansers en vier en twintig danseressen uit Lausanne en Genève.

Het mooiste was de avondvoorstelling, waarin bij het licht van schijnwerpers en fakkels niet minder dan 3300 personen optraden, waarvan 950 kinderen.

Naast dit schouwspel in het speciaal daarvoor gebouwde amphitheater werden ook de gebruikelijke optochten gehouden en wel op 1, 7 en 14 augustus des middags. Daaraan werkten 4000 personen mede, niet minder dan 15 muziekcorpsen, terwijl 32 praalwagens

in de stoet werden meegevoerd. Langs de 5.2 km lange route, welke de optocht volgde, had men tribunes opgericht, welke aan ongeveer 20.000 belangstellenden zitplaatsen boden.

Het enige, waarvan de Nederlandse belangstellende in dit folkloristisch gebeuren vermoedelijk zal schrikken, was de toegangsprijs voor een der voorstellingen in het Amphi-theater; deze bedroeg nl. voor een der avondvoorstellingen van 10 tot 80 en voor een der ochtendvoorstellingen van 10 tot 70 Zwitserse Francs. Dat zijn inderdaad hoge toegangsprijzen, zoals wij ze in ons land nu eenmaal niet kennen.

Maar, één ding is zeker, de bouw van het stadion was zodanig dat men, waar men ook zat, het gebeuren in de arena uitstekend kon volgen; en de geluidsinstallatie was ook van die aard, dat er niets van de muziek verloren ging.

Gedeeltelijk overgenomen uit de Auto,
orgaan van de K.N.A.C.
door EVA.

HET MISVERSTAND

Een stralend herfstzonnetje scheen de kamer binnen. Julius, de dikke rode kater, lag languit gestrekt op de divan te spinnen. Hij was volmaakt tevreden met het leven Hoe kon het ook anders!

Vanmorgen had hij lekker bij de vrouw in bed gelegen, toen had hij een vette muis verorberd. Daarna had hij met de cypert van de buren gevochten om een biefstuk, die hij bij de achterburen gekaapt had, waarbij de cypert op het laatst verontwaardigd was afgedropen en hij had als overwinnaar de biefstuk in een schuurtje opgepeuzeld. Vervolgens had hij nog een bord pap gekregen, maar daarvan had hij niet veel meer kunnen eten na de biefstuk.

Nu lag hij daar te snorren en keek begerig naar een argeloze mus, hoewel hij zijn buik al vol had.

Toen hij daar zo een tijdje gelegen had, zag hij Cleopatra, de glanzende zwarte poes van twee huizen verder, voorbij komen.

Terstond begon zijn hart sneller te kloppen en hij liep mauwend naar de deur, die pas na een hele tijd door de baas geopend werd.

Hij rende toen zo hard naar buiten, dat hij van het trapje af viel en recht voor Cleopatra's fluwelen pootjes terecht kwam. Cleopatra keek een beetje spottend en vermaakt op hem neer. Julius krabbelde haastig overeind en ging een beetje stijf op zijn achterste zitten. Zo zaten ze elkaar een poosje aan te staren, terwijl Julius beschaamd zijn linkervoorpoot likte en tenslotte de stilte verbrak: "Cleopatra", fluisterde hij een beetje schor, "neem me alsjeblieft niet kwalijk, ik gleed uit op de trap, doordat er een schil lag". Cleopatra glimlachte die glimlach, die hem bijna al zijn zelfbeheersing deed verliezen. Hij keek haar vurig aan en nam meteen zijn kans waar "vanavond achter de schuur van de melkboer", fluisterde hij gejaagd en rende toen weg met grote scheve sprongen. Achter de bessenstruiken echter zat Adonis, de knapste kater uit de buurt, die alle poesen het hof maakte en ze na een poosje weer ontrouw werd. Adonis zat daar fier en koninklijk en staarde Julius, die aan kwam lopen, onafgebroken en koud aan. Hij had de hele gebeurtenis van achter de struiken gadegeslagen. Maar Julius was niet bang voor hem en keek hem onverschrokken aan en toen Adonis hem met zijn poot een mep gaf, betaalde Julius hem met gelijke munt. Maar Adonis bleek de sterkste te zijn en Julius droop af, met een gewonde poot en een gehavend oor.

Toen hij bij het huis kwam, zat Caesar, de grote hond van de buren, op de stoep en grinnikte: "Sloeg jij daar even een gek figuur" tegen Julius en hij blafte vrolijk, hetgeen niet erg fijngevoelig van hem was. "Bemoei je met je eigen zaken", snauwde Julius, die het niet kon verdragen, dat iemand hem bespotte. "Ook goed", zei Caesar berustend, "je kan niet tegen je verlies, dat is 't hem". En hij slofte langzaam weg.

Julius liep kwaad naar binnen. Waar bemoeide dat beest zich mee! Hij ging gemakkelijk op de divan liggen. Zijn opgewonden stemming was plotseling gezakt, langzaam dommelde hij in. 's Avonds wrong hij zich door 't keukenraam naar buiten, want de familie was al naar bed en sloop door de donkere nacht naar het schuurtje. Toen hij vlak bij was, stond hij verschrikt stil. Door de struiken heen zag hij Cleopatra gracieus op een vuilnisbak zitten en voor haar op de grond zal Adonis, die haar een serenade bracht. Hij werd boos en tegelijk verdrietig en sloop weg, steeds verder weg. Hij liep blindelings voort, struikelde over takken en nadat hij zo een hele tijd gelegen had, ging hij tenslot-

te uitgeput liggen en viel in een onrustige slaap.

De volgende morgen werd hij koud en stijf wakker. Het was nog vroeg en alles was nog stil. Er hing een grijze nevel over het landschap. Julius stond op en trachtte de weg terug te vinden. Maar hoe verder hij liep, hoe onbekender de omgeving werd.

Tegen de middag sloop hij een klein boerderijtje binnen in de hoop daar iets eetbaars te vinden. Hij liep door de stal, waar de koeien vredig lagen te slapen. Plotseling loeide er eentje en Julius maakte een sprongetje van schrik. Toen zag hij in de hoek van de stal een mand staan en daarin lag een oude magere kater, die hem nieuwgierig aanstaarde. "Wat zoek jij hier?", vroeg hij. Julius kwam langzaam dichterbij. "Goeie morgen", zei Julius, "ik ben verdwaald en ik heb erge honger". "Nou", grinnikte de kater, "dan ben je hier niet aan het goeie adres, gierigaards zijn het hier!"

Hij gaapte, rekte zich uit en sprong uit zijn mand. "Ik zal eens kijken of ik een vis kan kapen", zei hij. Even later kwam hij terug met een grote bokking. Samen aten ze hem op en Julius voelde zich weer wat gesterkt. Hij vertelde waarom hij weggelopen was en de kater knikte wijs en zei, dat je je nooit met zulke koketten moest inlaten, want dat je er alleen maar verdriet van had. De kat kletste maar door en Julius' ogen vielen langzaam toe, want hij was nog vermoeid van alle emoties. Toen hij weer wakker werd, zag hij, dat de oude kat ook ingeslapen was. Zachtjes sloop hij de stal weer uit en ging op het erf zitten. Welke kant moest hij uit?

Hij likte besluiteloos aan zijn snor. Toen sloeg hij een zandweg in. Toen hij een eindje gelopen had, hoorde hij opeens zachte voetstappen achter zich. Toen hij om keek zag hij een magere uitgehongerde zwerver, een cypert, die hem nieuwgierig aanstaarde met een paar ordinaire gele ogen.

"Goeie middag", knikte de cypert vriendelijk. "Dag", zei Julius mat, "ben je ook verdwaald?" "Ja", zei de zwerver,"jij ook al?" "Gedeelde smart is halve smart" vervolgde hij. "Laten we samen verder gaan". En zo gingen ze samen verder.

Nadat ze een hele poos zwijgend gelopen hadden vroeg de cypert: "Een liefdeshistorie?" Julius knikte. Toen zwegen ze weer. Tegen de avond zag Julius opeens de hond van de melkboer lopen en even later zag hij zijn huis liggen, met het groene hek en de grote zonnebloemen en hij rook weer de oude bekende geur. Hij gaf een opgewonden mauw en zei tegen zijn gezel: "Ik ben weer thuis, daar, dat witte huis, daar woon ik". De cypert

zuchtte en zei gelaten: "Jammer, met zijn tweeën is het prettiger dan alleen. Maar voor jou is het natuurlijk fijn". Hij nam afscheid van Julius en ging toen langzaam verder door de donkere avond.

Julius keek hem na tot hij uit het gezicht verdwenen was, draaide zich om .... en keek recht in de ogen van Cleopatra.

"Waarom ben je gisteren niet gekomen", vroeg ze zacht, hem verwijtend aanziende en ze vervolgde: "Gisterenavond trof ik in plaats van jou die vervelende Adonis, die steeds maar serenades bracht. Ik mag dat beest niet. Maar toen jij maar niet verscheen, ben ik maar weggegaan".

Ze zweeg en keek Julius vragend aan. Julius zat perplex. Wat was hij een sufferd geweest. Alle vette muizen!! Had ze toch op hem zitten wachten!

"Het was een misverstand", zei hij toen. "Ik dacht, dat je met Adonis afgesproken had". En Cleopatra begreep.

Toen stonden ze op en wandelden, naast elkaar, eensgezind het tegelpaadje af.

W.H.

BEROEP OP HET VERLEDEN

Een eigenaardigheid van de Engelsen is, dat ze vasthouden aan oude tradities. Dit soort conservatisme komt bij allerlei plechtigheden tot uiting in het ceremoniële en de kostumering, die menig niet-Engelsman als een verkleedpartij aandoen.

Ook blijkt deze verering van de traditie uit het laten voortbestaan van allerlei wetten, voorschriften en privileges, die geheel uit de tijd zijn en waaraan al lang niet meer de hand wordt gehouden, maar die strikt genomen nog steeds van kracht zijn, omdat ze nooit werden ingetrokken.

Zo had een medisch student te Oxford de voorschriften van zijn universiteit nagesnuffeld en gevonden, dat de deelnemers aan het arts-examen recht hebben op een pint bier. Hij stond er op, dat die drank hem zou worden verstrekt en de autoriteiten moesten

hem tenslotte zijn zin geven. Op hun beurt keken zij toen de de voorschriften eens door, met het resultaat, dat zij hem een boete van 5 pond oplegden, omdat hij geen zwaard droeg.

(Overgenomen uit "De Uitlaat")

DAGBOEK VAN LOBBES

.... Tien .... elf .... twaalf ..... twaalf uur! Middernacht! Het uur, waarop van alles kan gebeuren, het uur, waarop zelfs een hond kan spreken en ..... schrijven.

Vanmorgen, toen ik even alleen thuis was en eens peinzend naar al die boeken in de boekenkast keek, dacht ik: "Alle honden, Lobbes, wat een boeken hebben die mensen toch geschreven! Hoe krijgen ze het voor elkaar? Zou ik dat ook kunnen?"

Nu net, om twaalf uur, het sprookjesuur, heb ik een oude krant onder de tafel vandaan gehaald en een potlood er af gepakt. Met enige moeite kan ik er als ik het tussen mijn tenen geklemd houd, mee schrijven. Waar zal ik het nu eens over hebben? Och wat jammer, ik wéét niets! Wel, dan ga ik morgennacht maar verder ....

Volgende nacht.

Oef, wat was het vrouwtje vanmorgen boos! Ze kwam de kamer in en zag de krant en het potlood liggen.

"Foei, Lobbes!", zei ze streng, "wat heb je nu weer gedaan?! Dat mag je niet!" Ik kwispelde met mijn staart en keek schuldbewust.

"Och", zei het kind, dat ook net binnen kwam, vertederd, "hij heeft er toch niets mee

gedaan". (Ze zagen gelukkig de letters niet op de krant). Moet je hem zien kijken! Net of hij diep berouw heeft!"

Ik ging tegen het vrouwtje opstaan en probeerde haar een lik te geven. Toen was alles weer goed.

Twee nachten daarna.

Gisteren heb ik niet kunnen schrijven, want toen gingen de mensen pas na twaalven naar bed en alleen als ik om twaalf uur begin, kan ik schrijven.

's Morgens kwamen het vrouwtje, het baasje en het kind vrolijk lachend binnen. Het vrouwtje liep naar me toe en pakte me bij mijn voorpoten. Ze bracht me bij het kind en zei: "Toe Lobbes, geef 't kind een poot. Toe nu, ze is jarig".

Ik dacht: "Wat is jarig?" en draaide mijn kop af. "Krijg ik een poot, Flip? Toe, ik ben weer een jaartje ouder nu!"

O, was dat jarig? Een jaar ouder geworden zijn. Ik gaf het kind een poot en ze zei dat ik een brave hond was. Toen kreeg het kind wat van het vrouwtje en van het baasje. Plotseling zei het vrouwtje: "En dit krijg je van Lobbes!" "O, wat leuk! Dank je wel, Flip. Kom hier, dan kan ik je bedanken!"

Had ze wat van mij gekregen? Daar wist ik niet van! Ik vertrouwde het niet en begon daarom maar als een dolleman door de kamer te rennen. Waarom lachte iedereen nu zo?

Na een poosje ging het kind naar school. Ik keek haar even na voor het raam en zocht daarna mijn bal op, die ik voor de voeten van het vrouwtje gooide. Zou ze ....? Och .... wat jammer!

"Neen Lobbes, ga weg. Ik heb geen tijd vandaag". Het baasje dan? Zou hij willen spelen? Ook al niet! Bah! Weg met die bal!

Wat later ging ook het baasje weg. Nogmaals trachtte ik het vrouwtje over te halen om de bal weg te gooien."Ik heb het veel te druk".

Uren daarna kwam eerst het baasje en vervolgens het kind thuis. "Spelen?", vroeg ik met mijn ogen aan het kind. Maar ze zag het niet, ze was verdiept in al de post, die gekomen was. Tijdens het eten kon er natuurlijk ook geen bal weggeschopt worden en vlak daarna kwam er bezoek; de buren, die het kind de hand schudden (wat ze anders nooit doen) en ze zeiden: "Heel hartelijk gefeliciteerd, hoor!" en "toe, Tonneke, geef het cadeautje nu".

Het kind maakte het pakje open en daaruit kwam .... een stijf stuk papier. "Papier", dacht ik, "wat heb je daar nu aan! Je kunt het niet eens opeten, alleen maar stuk scheuren!"

Maar het kind riep verrukt: "Oooh! Een foto van Lobbes! Wat

enig! Heel hartelijk bedankt! Kijk eens, mam!"

Een foto? Foto van mij? Hé, wacht eens....! Ik herinnerde me een dag, vlak voor het vrouwtje uit het ziekenhuis kwam, toen ik bij de buren was .... Op een gegeven ogenblik zetten ze een heel grote plank tegen de muur.

"Hé"! dacht ik, "waar is dat nu voor?" Ik ging aan de achterkant kijken. Ze riepen me terug en hielden me een koekje voor. Ik wilde het pakken, maar ik werd weggeduwd. "Neen, mag niet. Eerst gaan zitten!"

Ik ging zitten en keek afwachtend naar het koekje. Plotseling hoorde ik een klik en opkijkend staarde ik midden in een groot, fel licht, dat er eerst niet was. Ik schrok ontzettend, sprong op, greep haastig het koekje en rende naar de andere kant van de kamer. Hè, wat mal! Het licht was weg!

Aangelokt door een nieuw koekje, ging ik terug en onderweg zag ik, dat het tijdelijke baasje een klein, zwart kastje in zijn handen had. Wat was dat nu weer?

Nauwelijks had ik aan het commando "zitten" voldaan, of ik hoorde opnieuw een klik en weer was het licht er. Alles begon weer van voren af aan en het gebeurde nog een paar keer. De laatste maal was er een klik en een lichtflits, maar geen grote lamp. Het tijdelijke vrouwtje zei: "En nu maar hopen, dat hij gelukt is. Hoe zal het kind het vinden, om met haar verjaardag een foto van jou te krijgen, Lobbes?"

"Hoe kan ik dat nou weten?!" blafte ik, maar ze begreep het niet.

Het kind hield het papier, de foto, voor mijn neus. "Hier, kijk eens, Lobbes, dat ben jij!"

Ik keek en merkte, dat mijn pupillen groot werden van plezier. "Hahaha! Ben ik dat? Dat stukje papier? Hahaha! Wat een grappenmaakster ben jij, kind! Pas op, ik zal het pakken en stuk scheuren om je te bewijzen, dat ik ík ben en niet een stukje papier!" blafte ik en kromde mijn rug van de pret.

Met een kreet van schrik trok het kind haar hand terug. Berustend wendde ik mij af en liet me op de grond vallen, denkend: "Rare wezens zijn mensen! Geloven dat je een stukje papier bent! Poeh! Ik weet wel beter!"

Er kwam die middag nog meer bezoek, maar de meeste mensen gingen tegen etenstijd weer weg. Ik zag ze met voldoening vertrekken, maar ik hoop, dat mijn gedachten niet op mijn snuit te lezen waren. Dat staat zo onhartelijk. "Oef, wat een drukte!" peinsde ik. "Een huis vol mensen, maar niet één, die even tijd en zin heeft, om met een arme, verwaarloosde hond te spelen!"

Diep treurig en verwijtend ging ik het kind zitten aanstaren. "Arme Flip! Voel je je zo eenzaam en in een hoekje gedrukt? Schenken ze helemaal geen aandacht aan je?" "Ha"! dacht ik, "medelijden! Zou ik haar nu kunnen overhalen om ....? Mijn bal! Wáár is mijn bal? Weg! Niet onder de divan, niet onder de theekast, niet .... o, wáár is toch mijn bal?"

"Lobbes, houdt toch op met zoeken! Ik ga nu niet spelen!" Meent ze dat nu heus? Ja, ze let zelfs niet eens meer op me, ze is bezig met het bezoek. Neen, ik geloof, dat ik verjaardagen niet leuk vind ... 's Avonds weer hetzelfde als 's middags: veel bezoek, gepraat en gelach. Bijna geen plaats voor de hond des huizes, maar wel ... véél lekkers! Van de lekkere dingen, die de mensen krijgen, schiet altijd wel een stukje over voor een hond, die met een smekende blik zit te vragen om ook een beetje. Het kost wel behoorlijk wat moeite om tussen de tafels en stoelen door te glippen zonder kopjes en glazen om te gooien. Ja, niet dat die dingen mij veel kunnen schelen! O nee, maar het vrouwtje wordt boos, als ik eens iets op de grond gooi. Als het vrouwtje of het baasje of het kind ziet, dat ik iemand een stukje koek of zoiets vraag, roepen ze me terug, maar ik doe dan natuurlijk net, of ik niets hoor. Haha, dat kunnen ze me maar niet afleren, al ben ik een intelligente hond. Wat ik niet wil leren, leer ik niet. De visite ging laat naar huis en vrouwtje, baasje en kind gingen erg moe naar bed. Ook ik ging, weliswaar een beetje vermoeid, maar met een welgevulde maag, slapen.

Volgende nacht. Deze morgen hebben ze ontdekt, dat ik kan schrijven op oude kranten! Ik had nogal veel geschreven gisteren, maar de krant had ik netjes onder de tafel gelegd. Vlak voor het kind naar school moest, had het vrouwtje een krant nodig. Ze bukte zich om er een te pakken. Mijn hart bonsde van schrik. Het vrouwtje nam de bovenste. Plotseling zag ze de letters. "Wat is dat nu? Hans, heb jij hierop zitten schrijven?" vroeg ze aan het kind. "Ik?" Welneen! Pappa soms?" "Neen, het is niet Pappa's handschrift. Trouwens het jouwe ook niet! Van wie dan?" Intussen kroop ik met de staart tussen de poten naar mijn kleedje. O, wat was ik bang. Zouden ze erg boos zijn, als ze het merkten? Eensklaps keek het kind naar mij. "Wat heeft Lobbes?!" Toen scheen ze alles te begrijpen. "Lobbes!! Heb jij ...? Och neen, hoe kan dat nu? Ja toch! Lees maar! Kijk, Lobbes heeft zijn dagboek geschreven!"

Maar het vrouwtje en het baasje en ieder ander wilde het niet geloven. Och, misschien hebben ze wel gelijk. Wie weet? Misschien is dit alles wel een droom van een meisje, dat zich in de plaats van haar hond waande en dat die droom heeft opgeschreven.

WIST U DAT.....

eau de cologne - de naam zegt het reeds - stamt uit Keulen? Het was in deze stad, dat in 1725 Jean Paul Fréminis een water samenstelde, dat een grote geneeskundige werking heette te hebben. Evenal ten onzent de Haarlemmer olie gold het als een universeel geneesmiddel. Later kwam eau de cologne als reukwater in zwang;

Moeder de Gans werkelijk heeft geleefd? Zij heette Elizabeth Foster, werd in 1665 geboren en huwde in 1693 Isaac Goose (= gans). Zij schreef liedjes en sprookjes voor haar kinderen, die in 1716 te Boston zijn gepubliceerd. Zij stierf in 1757, 92 jaar oud;

men op de universiteit van Wenen kaas maakt met behulp van de radio? De methode is uitgevonden door dr Korber en bestaat uit het op wrongel laten inwerken van ultrakorte radiogolven. Het rijpings-proces duurt dan veel korter dan met de normaal gebruikte werkwijze;

de Italianen, die zich bezighouden met het vervaardigen van de beroemde Parmezaanse kaas, in het bezit moeten zijn van een scherp gehoor? Om te onderzoeken, of hun kaas "rijp" is om op de markt gebracht te worden, kloppen zij er op met een zilveren hamertje. Als er dan een bepaalde toon opklinkt, weten zij dat de kaas eetbaar is;

een stukje zachte kaas ter grootte van een cent, wanneer het vers is, ongeveer 150.000 microben bevat, maar dat dit aantal een paar dagen later reeds zal zijn aangegroeid tot 6.000.000?

(Overgenomen uit "De uitlaat")

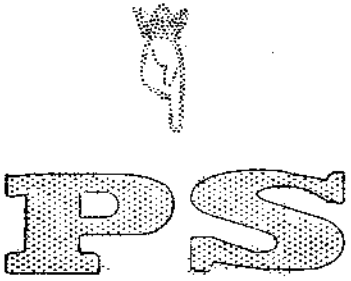

Ontvingen zojuist, vóór het afleveren van de kopie, het rondschrijven van het Oppositiebestuur en komen daar zeer zeker in onze volgende en voor deze redactie laatste "Iris" op terug.

"LIBRA"-VELP.

W.A. Holthuis
JUWELIER Ketelstraat 29
Zilfa pleet - Keltum pleet
Zentra-Altina-Eterna-Zenith

Thiele's BOEKHANDEL
Hoofdstraat 115, VELP
Tel. 08302-2179

2e hands SCHOOLBOEKEN

Geerts BOEKHUIS
Inkoop
Verkoop
Bakkerstraat 61

Kom voor HORLOGES kijken bij
F.G. Haas en Zoon
Koningstraat 53 ---------- Arnhem

KANTOORBOEKHANDEL
Rupp
Hofleverancier
Alle school- en schrijfbehoeften
Alle merken vulpenhouders
Koningstraat 85
Tel. 24876

N.V. Rammelweide
Fabriek: Molenbeekstraat 24
Tel. 20906
Winkel: Steenstraat 45
Tel. 23609
CHEMISCH REINIGEN -- VERVEN
STOPPAGE van
KLEDING-TAPIJTEN-GORDIJNEN

„Libra" stencilt vlug en voordelig!
Circulaires-convocaties-maandbladen-bestekken-muziek-verslagen, enz. enz.
ORANJESTRAAT 1d, VELP Tel. 08302 - 2030

Boekhandel en Antiquariaat
INKOOP -------- R. Israel ------ VERKOOP
Bakkerstraat 67 Arnhem

ZWIERS

A R N H E M

Schoolboeken Woordenboeken Passerdozen
Tekenborden Tekenhaken enz. enz.

Uw bestellingen worden met de meeste zorg door ons behandeld. Alle gymnasiasten betrekken hun schoolboeken en verdere benodigdheden natuurlijk van

TECHNISCHE- en SCHOOLBOEKHANDEL ZWIERS

Spijkerlaan 32 (bij de Steenstraat)
Arnhem. Tel. 22060

Het is beslist niet nodig al Uw schoolboeken nieuw aan te schaffen. U kunt 25-40% besparen door zoveel mogelijk gebruikte schoolboeken te kopen. Wij leveren die in goede staat en onder garantie.

V. DIJK'S BOEKHUIS

Oudestraat 26, KAMPEN

PERRY . SPORT

Uw speciaal zaak met de
grootste sortering sport artikelen en

---------- SPORTKLEDING ----------

Ketelstraat 35 Tel. 22774 Arnhem

Md

MIDDENSTANDSDRUKKERIJ

Oranjestraat 17 - 19

VELP Tel. 08302 - 2374

Voor het betere

FAMILIEDRUKWERK

Van MIERLO

Bakenbergseweg 242 Arnhem
Tel. 21591

PANKLAARBEDIENING

Gesneden groente
kwaliteit
vers
en hygiënisch

ons succes altijd vers

Fruit, aardappelen
conserven, diepvries

KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS